

LBRIS

We know
books

Puiu Marcel Todet

Pseudo-tratat
de dragoste eternă

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODEȚ, PUIU MARCEL

Pseudo-tratat de dragoste eternă / Puiu Marcel Todeț.

—Snagov : Letras, 2021

ISBN 978-606-071-633-4

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-634-1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2021, Puiu Marcel Todeț. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Nihil sine ego sau retorica Infinitului din noi.....	7
Capitolul 1. Sensul vieții: prin timp, spre adevăr.....	11
Capitolul 2. Bătrânul pustnic.....	21
Capitolul 3. Ce e dragostea, părinte?	31
Capitolul 4. Mai multe feluri de dragoste?!	54
Capitolul 5. O poveste așa de tristă!.....	97
Capitolul 6. Sufletul, ca o inimă.....	128
Capitolul 7. Aripile dragostei: bărbatul și femeia	148
Capitolul 8. Bogăția sufletului tău.....	166
Capitolul 9. Pășind în altă lume.....	198
Capitolul 10. Timpul și adevărul: inamici și prieteni	264
Capitolul 11. Adevărul, ca poveste.....	328

CAPITOLUL 1

SENSUL VIEȚII: PRIN TIMP, SPRE ADEVĂR

Timpul... care timp?! Cel ce măsoară mersul lumii de la negurile începuturilor, ce netezește munții și înalță fundul mărilor? Ori fantoma în care ne punem toate speranțele atunci când suferim, tânjind după alinare sau măcar după uitare? Cel pe care-l înjurăm că a trecut prea repede pe lângă noi, luând cu sine frumoasa tinerețe, lăsându-ne urâți și singuri? Sau acela cu care vrem a ne împrieteni, pentru a ne lua pe aripile sale, în mult dorita călătorie spre eternitate? Sărmanii oameni! Mici omuleți în căutarea clepsidrei magice pe care să o manevreze așa cum și-ar dori... Mici, dar trufași! Pentru că își închipuie că bucățica lor de creier poate cuprinde în ea infinitul, că pot cunoaște totul și stăpâni totul, pentru veșnicie. Totuși, de ce să nu încerce?! Au o viață la dispoziție pentru a se cerceta și a vedea dacă sunt compatibili cu nemurirea; ce dacă n-ar ști ce ar face cu ea, măcar au încercat.

Și totuși, Timpul... mare mister! O structură confuză, aparent amorfă, nepalpabilă, extrem de volatilă, cel puțin din punctul de vedere al măsurării, pentru că impune două tipuri de măsuri - una subiectivă și alta obiectivă. Pentru cei care îndrăznesc să cerceteze, acesta este un prim și important obstacol, anume necesitatea menținerii unui echilibru extrem de fragil, cum este cel între subiectivitate și obiectivitate. Demersul măsurării devine în acest context aproape impracticabil, fapt care de multe ori obligă la alegerea uneia dintre căi și, implicit, la asumarea potențialelor erori. Ca atare, încercând o măsurare obiectivă și utilizând instrumente specifice, constatăm că dotările noastre tehnice rămân rudimentare chiar și în cadrul paradoxal al unui progres tehnic galopant. Măsurând fragmente de timp din ce în ce mai mici, observăm cum acesta se pierde într-o nebuloasă a infinitului mic, în care nu mai putem pătrunde; miliardimile de miliardimi de secundă nu or să ne fie vreodată accesibile, nici măcar cu cea mai performantă aparatură. Îndreptându-ne în celălalt sens pentru a măsura perioade tot mai mari, ajungem într-o altă nebuloasă, cea a infinitului mare... E ca și cum am încerca explorarea trecutului ultim și călătoria către viitorul ultim; nu ne rămâne decât să constatăm neputincioși cum marginile timpului se termină într-o imensă incertitudine și să privim consternați la oamenii de știință care, adepți fervenți ai demonstrațiilor și certitudinilor, își văd înaltul statut coborât la cel de simpli... prezicători. Raționamentul abstract, cu pretenția că este aplicabil realității obiective, ajunge să măsoare o fantomă care dispare în nimic și apare la celălalt capăt de drum, transformată în... spațiu. Infinit. Incomensurabil. De neatins.

Urmând cea de-a doua cale, a măsurării subiective, ajungem mai degrabă la o metaforă în care fragmentele de timp, indiferent de mărime, se comportă diferit, asemănându-se unele cu apa muntelui, repede și învolburată, altele cu cea a câmpiei, leneșă și plină de meandre, și, în fine, cu cea a lacurilor, statică și nu de puține ori foarte adâncă. Privind astfel lucrurile, se pare că noi, cei dependenți de timp prin limitata noastră viață, putem chiar să alegem în ce fel de ape vrem a ne scălda... Nu înseamnă că alegerea este și foarte simplă; e cu atât mai complicată cu cât granițele dintre prezent-trecut și prezent-viitor sunt extrem de volatile. Mai mult decât atât, observăm că, de fapt, trăim într-un prezent perpetuu, într-o realitate care ne condiționează strict... Apăruți undeva în timp, încercăm doar să-l manipulăm în favoarea noastră și privim cu amărăciune cum ne scapă printre degete, precum argintul viu. Ne mulțumim apoi cu mai puțin: putem călători în timp, spre viitor, prin intermediul idealurilor și al viselor, și spre trecut, doar prin amintiri. În față ni se deschid sumedenie de drumuri, din care trebuie să alegem unul și să-l parcurgem pas cu pas. Câte planuri ne-am face, suntem supuși realității pasului următor. Orice schimbare de direcție începe cu o nouă alegere și se materializează într-un nou pas; asimilând traseul nostru existențial unei scări, constatăm cu stupeoare că treptele acesteia nici măcar nu există simultan, ele se concretizează prin propria voință, doar una câte una, sub fiecare pas dintr-o succesiune planificată. Așa stând lucrurile, nu putem sări mai multe trepte nici spre viitor, nici spre trecut, pentru că acelea din viitor încă nu există, iar cele din trecut s-au și dezintegrat, imediat ce am ridicat piciorul de pe ele pentru a pași mai departe. Rămânem doar cu amintirea acelor momente, cu o înlanțuire de instantanee...

Concluzia? *Alegerile noastre, hotărârea cu care ne urmăm visele, credința că acestea se vor împlini, toate conjugate cu intuirea momentului oportun, favorabil pasului următor, determină desfășurarea în fața fiecăruia dintre noi a drumului dorit, la fel cum drumurile din povești către castelele fermecate apăreau, treaptă cu treaptă, ca prin magie. Trăim, așadar, într-o poveste pe care ne-o făurim singuri...*

Unii sunt de părere că timpul nici nu există, decât în cazul evenimentelor cu existență limitată, marcând drumul parcurs de la apariția acestora și până la dispariție; oamenii reprezintă un asemenea eveniment. Putem deduce de aici că a fost inventat de ei sau de altcineva, pentru ei și lumea lor, ca instrument pentru măsurarea efemerei treceri prin lume - viața. Altfel, din perspectiva eternității, timpul își pierde sensul și integritatea. Componentele sale finite, asamblate cap la cap, dispar în infinit într-o margine, inexistentă pentru noi, a neantului.

Complicate teorii... Putem reveni la lucruri mai pământene - viața la sat, spre exemplu. E știută vorba că la sat s-a născut veșnicia; realitatea pare a vrea, spre surprinderea noastră, să confirme acest lucru. Sunt elocvente declarațiile oamenilor, obișnuiți cu traiul în ritm alert, de la oraș; ei simt efectiv cum pășesc în altfel de timp când vin la sat. Un timp fermecat de magia locului, care îl face să-și uite principala îndatorire - curgerea.

...Bunăoară, satul din povestea noastră; de zeci de ani toate par a fi rămas la fel, oameni și locuri, deopotrivă. Chiar și un observator perseverent prin vremuri n-ar găsi diferențe semnificative, nici măcar în detalii... Aceleași case cu garduri dărăpănate, azvârlite în dezordine pe culmile domoale de la poalele muntelui, pe pajiștile presărate cu căpițe de fân. Râul ce coboară șerpuit, ducându-și apa cristalină prin mijlocul satului.

Biseriçuța albă, cu mirifica ei strălucire în soarele dimineților. Freamătul pădurii și ciripitul păsărilor. Țipetele copiilor care, în joaca lor, ridică în văzduh colbul maidanului. Bătrânii sporovăind la porți, hărmălaia târgului... Toate acum și mereu sub patronajul muntelui, care își înalță semeț umerii printre nori.

Ciudat munte; alcătuit din două corpuri mari de piatră ca două scuturi paralele înfipte oblic în pământ, printre care un râu adânc își croiește drum, cotind apoi brusc pe după poale, către sat. Piatra lustruită de vreme abia ține pe ea o pădure de copaci stranii, crescuți anapoda, întâi culcat și apoi în sus, către cer. Cărările prin pădure sunt o adevărată încercare până și pentru temerari; cei care se aventurează totuși până sus, pe creste, au însă răsplată pe măsură - un peisaj pentru a cărui descriere cuvintele scriitorului sunt sărăcicioase, iar pentru pictor, o provocare perpetuă. De jos se vede un singur versant, ca o platoșă; de sus se văd două platoșe, ca și cum râul ar fi tăiat muntele în două jumătăți, aproape identice. Înclinația lor face urcușul posibil doar dinspre sat, panta fiind ceva mai lină. Pe partea opusă, unde se află orașul, doar vulturii pot urca, pentru că versantul se înclină către oraș, aproape ca un acoperiș. Văzând frumusețea locului, s-au găsit curajoși care să construiască o punte între cele două creste, pentru ca să se poată bucura cât mai mulți de priveliștea care, sub poleiala amurgului, pare desprinsă din basme. Acolo, sus, gândurile zboară ca păsările, aducând din înalt toate cele trebuincioase sufletului să-și facă aripi; ai senzația că te afli pe hotarul dintre două lumi - simțământ nu tocmai departe de realitate, pentru că muntele desparte la propriu două colectivități cu aspect și dinamică total diferite; într-o parte, timpul aleargă frenetic, pe când în cealaltă pare a se opri ca să-și tragă sufletul. Într-o parte

tronează pacea satului, iar în cealaltă agitația orașului, cu viermuiala continuă a oamenilor și a mașinilor printre diverse creaturi de metal și sticlă, printre lumini și umbre... oameni grăbiți, mereu ocupați, agitați, într-o neobosită mișcare. Două civilizații care prin trăsăturile lor - mod de trai, educație, idealuri - diferă atât de mult încât tind să devină antagonice.

Opiniile sunt și ele pe cât de diverse pe atât de polarizate, fapt condiționat exclusiv de apartenența și de profilul emitentului. Părerile unora despre ceilalți sunt, din păcate, cu preponderență negative. Sătenii acuză egoismul, indiferența, meschinăria și chiar răutatea orașenilor, care au ajuns să-și piardă sufletul în jungla progresului și a civilizației, devenind victime ale propriei culturi, a modernismului și a libertăților neînfrânate. Într-o măsură sensibil egală, percepția orașenilor cu privire la viața la sat este la fel de descurajantă, epitetele fiind și mai diversificate, și mai contondente, pe măsura pretențiilor și a gradului de civilizație, presupus superior. Rezumând ambele perspective, sătenii sunt doar niște țărani înapoiți, îngropați în plictis, neciopliți sau proști, de-a dreptul, iar orașenii sunt nebunii lacomi alergători după bani și plăceri, desfrânați, dar simandicoși, purtători de ifose, cu picioare de lut, oameni cu sufletul schilodit...

Există, desigur, excepții și de-o parte și de cealaltă, dar și ele sunt relative și perisabile, depinzând foarte mult de vremea petrecută în grădina educației și, implicit, de vârstă. Din nou, timpul ne separă iremediabil... Până la urmă, cine are dreptate, care e adevărul? De parcă am fi în stare să aflăm și să stăpânim cu certitudine vreun adevăr; până și Cel în drept să răspundă, când a fost întrebat, nu a dat niciun răspuns până la timpul potrivit și

mai ales persoanelor potrivite, mergând poate pe ideea că te afli într-o mare eroare când încerci să dai diamante porcilor. Majoritatea oamenilor se declară iubitori de adevăr; când dau însă de el sau le este pus în față, devine incomod și neplăcut, fapt pentru care nu este preocupat niciun efort spre a fi ascuns, manipulat, cosmetizat, ajungându-se în cele din urmă la răsturnarea totală a acestuia, adică la minciună.

Iată-ne ajunși pe tărâmul altui concept, pe care mulți oameni îl asimilează timpului, conferindu-i și calitățile, și trăsăturile acestuia din urmă. Astfel, adevărul fie există, fie nu, fie nici nu mai contează, pentru că oricum nu se poate ajunge la el sau, chiar de s-ar putea, efortul este prea mare, așa că...

Adevărul ca o comoară a vieții; paradoxal, tot bătrânii, cei mai sărăciți de zile, îl caută continuu, ba unii par să-l fi găsit și, în marea lor bucurie, vor să-l împărtășească și celorlalți, dar... dar nu se poate! Legile naturii nu pot fi eludate - fiecare dintre noi trebuie să-și caute propria comoară, având o cruce de purtat pe drumul ales. Că nu știm ce și cum să căutăm, e o realitate. Câte nestemate ale înțelepciunii strâng bătrânii pentru ca apoi să se izbească de voluptuoasa ignoranță a destinatarilor eforturilor lor! Și câtă amărăciune adună în suflete când aceștia din urmă îmbrățișează tot soiul de falsuri cu străluciri vremelnice; așa cum descoperitorii Lumii Noi vindeau indienilor pietricele de sticlă în schimbul aurului, tot astfel propovăduitorii lumii noi, de astăzi, vând iluzii frumos ambalate în schimbul aurului din sufletul tinerilor.

Așa se face că avem valori pe care le ignorăm, repere de care nu mai ținem seama... o greșeală pe care o plătim, fiecare la

timpul său. Fără îndrumare, fără repere, viața se transformă într-o simplă aventură. Mulți se mulțumesc cu atât, acceptând-o ca pe o efemeridă în oceanul eternității. „Memento mori!”, deci „Carpe diem!” și viceversa, iată principiile călăuzitoare în lumea modernă! Asumându-și superficialitatea, se aruncă în vârtoarea aventurii cu capul înainte, în perspectiva fructificării la maximum a tuturor oportunităților. Sub apăsarea timpului scurt își doresc o intensă trăire a vieții, dar sunt intens trăiți de viață, în virtutea lipsei de repere pentru că... *valul nu te duceunde vrei tu, ci unde vrea el.* Chiar și așa, trăirea clipei devine un fel de motto universal, care ghidează către singurul adevăr posibil: ai o singură viață, nu merită să o risipești! Oricum, oricând și cu orice preț, chiar dacă prețul constă în alte vieți, scopul de a-ți asigura fericirea trebuie atins, eventual aici și acum! Asimilând viața unei aventuri arbitrare, într-un Univers arhinecunoscut, *înțoarcerea la filonul esențelor constituie singurul panaceu pentru tratarea tuturor rătăcirilor.* Că vrem sau nu, viața este un dat care pentru unii se transformă în dar, iar pentru alții în fatalitate. Puțini însă cunosc, și mai ales recunosc, că de fapt propriile alegeri determină o alternativă sau cealaltă. Nu ne dictează nimeni nimic, nici soartă, nici destin și nici nu ne persecută ca să ne învețe forțat ceva. *Destinul ni-l facem singuri; la cerere, putem fi doar ajutați să-l construim.* Așa cum o înșiruire de pași trasează un drum, o direcție, tot la fel o înlănțuire a alegerilor făcute ne trasează drumul prin viață, determinând și toate încercările prin care trecem. Suntem însă întotdeauna liberi să alegem. *Libertatea este o axiomă a vieții; marele secret este înțelepciunea cu care profităm de ea.*

Atât de lipsită de sens pentru mulți, viața are rolul și rostul ei. Misiunea și sarcina fiecăruia sunt să le caute și să le găsească. Trebuie să vrem cu adevărat și mai ales să credem că se poate. În acest punct devine evident rolul fundamental al credinței; cine, pe lume, s-ar mai apuca de ceva, dacă n-ar crede că va izbândi?! *Până și speranța, aceea despre care se spune că moare ultima, e în fapt o formă de credință, și anume credința profundă că împlinirea viselor noastre e doar o chestiune de timp!*

Mulți spun că e dovadă de prostie să continui să speri când ai certitudinea prăbușirii totale, dar nu suntem toți la fel. Unii își vând scump până și sfârșitul, luptând până la capăt. Alții renunță mult prea ușor... E tot o chestiune de credință, credința în tine însuși, în adevărul forței tale interioare. Cei slabi nu sunt doar cei răpuși de cei puternici, ci și aceia care nu-și găsesc resursele pentru a se ridica din nou și din nou împotriva vrăjmașului, *sunt cei care se rătăcesc în căutarea forței sinelui...*

Există soluții; pentru fiecare există călăuze, modele, oameni care mergând pe același drum ca și noi au ajuns mult mai departe. O minimă înțelepciune ar fi să-i găsim și să-i ascultăm. Urmându-le exemplul, putem învăța stăruința și curajul de a lupta, privind mereu spre ei, cei care n-au renunțat niciun moment, ba chiar în clipele de grea cumpănă, când și speranța pare să se fi pierdut, au mers mai departe și *nu au disperat nici măcar în proximitatea absurdului: „Ce bine că viața nu are niciun sens! Pot să îi dau eu unul!”* (C. NOICA).

De ce am proceda astfel? Din dragoste de viață, acest mister, căruia necunoașterea noastră îi conferă aura de minune și o serie de atribute, care mai de care mai pitorești.